

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2TdoV/5/2020
Identifikačné číslo spisu:	7015897413
Dátum vydania rozhodnutia:	21.06.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Šišková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:7015897413.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Petra Hatalu, JUDr. Juraja Klimenta, JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Pavla Farkaša v trestnej veci obvineného G. L. v konaní o uznanie cudzieho rozhodnutia, na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením rozsudku, konanom 21. júna 2021 v Bratislave, o dovolaní obvineného proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. apríla 2018, sp. zn. 2 Urto 7/2017, podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Tr. por. takto

rozhodol:

I. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. apríla 2018, sp. zn. 2 Urto 7/2017 a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

porušený zákon

v ustanoveniach § 518 ods. 4 (veta tretia), § 515 ods. 2 písm. b) Tr. por., a to v neprospech obvineného G. L..

Tento rozsudok z r u š u j e v celom rozsahu.

Z r u š u j e aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo jeho zrušením, stratili podklad.

II. Podľa § 380 ods. 2 Tr. por. obvineného G. L., nar. XX. G. XXXX v L., B., slovenský štátny občan, bytom H. P. J., V. XXX, H., t. č. v ÚVTOS Ilava, do väzby n e b e r i e .

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „súd prvého stupňa“ alebo „súd“) rozsudkom z 19. júla 2017, sp. zn. 5Ntc/11/2015 podľa § 516 ods. 1 písm. i) Tr. por. neuznal vo výroku o treste rozsudok Krajského (pozn. aut.: správne má byť Krajského) súdu v Chemnitzi z 21. decembra 2010, sp. zn. 1 Ks 840 Js 33583/09, ktorým bol odsúdený G. L. uznaný za vinného zo spolupáchateľstva trestného činu vraždy spáchaného v jednočinnom súbehu s pokusom o trestný čin závažnej lúpeže so smrteľným následkom a

trestným činom krádeže podľa § 211, § 242 ods. 1, § 243 ods. 1 č. 2, § 249 ods. 1, § 250 ods. 2 č. 1, § 251, § 22, § 23 ods. 1, § 52 a § 53 Trestného zákonníka Nemeckej spolkovej republiky, za ktorý mu bol v štáte pôvodu uložený úhrnný trest odňatia slobody na doživotie podľa § 211 ods. 1 Trestného zákonníka Nemeckej spolkovej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) na podklade odvolania G. L. podľa § 518 ods. 4 (veta tretia) Tr. por. zrušil rozsudok súdu prvého stupňa. Súčasne podľa § 515 ods. 2 písm. b) Tr. por. predmetný rozsudok Krajského súdu v Chemnitzi uznal na území Slovenskej republiky s tým, že odsúdený bude podľa § 517 ods. 2 Tr. por. s použitím § 48 ods. 3 písm. a) Tr. zák. pokračovať vo výkone trestu odňatia slobody bez jeho premeny v ústave na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Proti rozsudku podal obvinený G. L., prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Romana Fulku, dovolanie, ktoré oprel o dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), i) Tr. por., teda s odôvodnením, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený vzhliadol naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. v neustanovení obhajcu napriek tomu, že sa jednalo o povinnú obhajobu v zmysle ustanovenia § 37 ods. 2 Tr. por. S ohľadom na osobu obvineného bola daná pochybnosť o jeho spôsobilosti sa náležite obhajovať, keďže má závažné problémy s čítaním, písaním, pričom patrí k marginalizovanej skupine obyvateľstva. Konaniu nerozumel, nechápal všetky právne dôsledky. V žiadnom prípade si nechcel ísť na Slovensko vykonávať trest, nakoľko celá jeho rodina žije v Nemecku. Počas vykonávacieho konania nemal možnosť sa k veci vyjadriť.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. uviedol, že odvolanie, na podklade ktorého najvyšší súd konal, nepodával, ani nikoho na jeho podanie nepochybil. Zároveň najvyšší súd pochybil, keď údajné odvolanie v rozhodnutí spomenul iba okrajovo, nezaoberal sa ním a neuviedol, či odvolaniu vyhovie alebo ho zamietla. Preto predmetné rozhodnutie považoval za arbitrárne. Rozsudkom najvyššieho súdu sa zároveň radikálne zhoršilo postavenie obvineného, pretože právny poriadok Nemeckej spolkovej republiky mu umožňoval podať žiadosť o podmienené prepustenie z výkonu trestu po 15 rokoch a podľa slovenského právneho poriadku tak môže urobiť až po 25 rokoch. Súd pri rozhodovaní o uznaní nevzal tieto skutočnosti do úvahy.

Dovolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok ako nezákonný zrušiť.

Predseda senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. zaslal rovnopis dovolania na vyjadrenie prokurátorovi Krajskej prokuratúry Košice.

Prokurátorka Krajskej prokuratúry Košice vo svojom podaní zastávala názor, že dovolacie dôvody neboli naplnené. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. poukázala na potrebu konania podľa ustanovení Trestného poriadku (§ 515 a nasl.), keďže ku dňu podania žiadosti o uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia Nemecká spolková republika nemala implementované Rámcové rozhodnutie Rady č. 2008/909/SVV, a preto bolo potrebné prihliadať na Dohovor o odovzdávaní odsúdených osôb. Súd teda v zmysle ustanovenia § 518 ods. 1 Tr. por. rozhodoval na neverejnom zasadnutí. Ide o konanie sui generis s nostrifikačným charakterom. Keďže súd v konaní nerozhoduje v merite vecí, odsúdenej osobe nie sú v rámci konania o uznaní cudzieho rozsudku priznané práva zodpovedajúce postaveniu obvineného. Záujmy odsúdeného sú dostatočne chránené ustanoveniami § 516 ods. 1, § 518 ods. 4 Tr. por.

K druhému dovolaciemu dôvodu uviedla, že konajúci súd postupoval v medziach zákona, skúmajúc splnenie podmienok podľa § 515 a nasl. Tr. por., ako aj čl. 2, č. 3, čl. 9 Dohovoru o odovzdávaní odsúdených osôb. K dátumu podania dovolania nebolo súdom rozhodnuté o zamietnutí eventuálnej žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie, pričom odsúdený by podľa nemeckého právneho

poriadku mohol takúto žiadosť podať najskôr po 23. februári 2025.

Dovolaciemu súdu navrhla dovolanie podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Nakoľko podanie prokurátorky Krajskej prokuratúry Košice zaslal súd prvého stupňa iba obhajcovi obvineného, dovolací súd ho doručil aj obvinenému, ktorého zároveň vyzval, aby sa vzhľadom na svoje iné podanie vyjadril, či je dovolanie aktuálne.

Na základe výzvy obvinený uviedol, že na dovolaní podanom ustanoveným obhajcom trvá. Súčasne v ďalšom podaní reagoval na vyjadrenie prokurátorky s tým, že nesúhlasí s jej záverom o nenaplnení dovolacieho dôvodu, jeho postavenie sa zhoršilo, a preto dovolaciemu súdu navrhoval rozsudok zrušiť.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom ustanoveného obhajcu [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por., § 373 ods. 1 Tr. por.], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por.

Dovolací súd po zistení, že nie sú dané žiadne zákonné dôvody pre odmietnutie dovolania obvineného, preskúmal na neverejnom zasadnutí v súlade s § 382a Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia, proti ktorým dovolateľ podal dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu so zameraním na dôvody dovolania, ktoré sú uvedené v dovolaní, pretože v súlade s § 385 ods. 1 Tr. por. je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené a zistil, že dovolanie je čiastočne dôvodné.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných väd. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú z tohto dôvodu striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia. Dovolací súd preto nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy. Z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por. (bližšie viď R 120/2012).

Obvinený v dovolaní v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. poukázal na skutočnosť, že odvolanie, na podklade ktorého konal najvyšší súd, nepodal.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. možno uplatniť v prípade, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod naplňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) a pod., i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. Toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnej kvalifikácii skutku.

Z uvedeného je zrejmé, že námietka obvineného nespadá pod daný dovolací dôvod, nakoľko obvinený nenapádal hmotnoprávne ustanovenie, ale procesné ustanovenie o odvolaní. Zároveň nebola aktuálna ani prvá časť dovolacieho dôvodu, keďže v konaní o uznaní cudzieho rozhodnutia nie je možné preskúmať správnosť skutku ustáleného súdmi štátu pôvodu.

Námietka obvineného je však subsumovateľná pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., keďže konštantná judikatúra dovolacieho súdu chápe právo na obhajobu aj ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, medzi ktoré patrí tiež podanie opravného prostriedku. Nakladanie s opravným prostriedkom je pritom plne v dispozícii obvineného, t. j. právo na obhajobu zahŕňa nielen možnosť využitia odvolania, ale aj rozhodnutie o jeho nepodaní.

Postupom súdu, ktorý koná napriek výslovnému vzdaniu sa práva na podanie opravného prostriedku, dochádza k zásahu do slobodnej vôle obvineného a následne k porušeniu práva na obhajobu zásadným spôsobom.

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. proti rozsudku o uznaní cudzieho rozhodnutia je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený, prokurátor alebo minister spravodlivosti. Odvolací súd na neverejnom zasadnutí odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Ak odvolanie nezamietne, zruší napadnuté rozhodnutie a po doplnení konania, ak je potrebné, sám rozhodne rozsudkom, či sa cudzie rozhodnutie uznáva alebo neuznáva.

Podľa § 515 ods. 2 písm. b) Tr. por. cudzie rozhodnutie možno uznať vo výroku, ktorým bol uložený trest odňatia slobody alebo podmienený trest odňatia slobody.

Zo spisového materiálu je zrejmé, že obvinený na Doklade o doručení rozsudku krajského súdu (ďalej len „doklad“) nielen deklaroval jeho doručenie dňa 22. augusta 2017, ale súčasne sa vyjadril k právu podať opravný prostriedok s tým, že zaškrtnol možnosť „vzdávam sa odvolania proti doručenému rozsudku“ (č. l. 203). Tým jasne prejavil svoj postoj ohľadne akceptácie, resp. spokojnosti s rozhodnutím súdu prvého stupňa. Na jeho prejav vôle nemala vplyv ani „žiadosť o pomoc“, nachádzajúca sa na druhej strane dokladu.

V „žiadosti o pomoc“ obvinený nevyjadril nespokojnosť s rozhodnutím súdu prvého stupňa, ale s doživotným odsúdením súdom Nemeckej spolkovej republiky za trestný čin, ktorý podľa neho nespáchal, pričom sa na Krajský súd v Košiciach obrátil z dôvodu, že sa v štáte pôvodu nemohol domôcť pravdy. Z obsahu podania (v zmysle ustanovenia § 62 ods. 1 Tr. por. sa podanie vždy posudzuje podľa obsahu) obvineného je pritom zrejmé, že jeho úmyslom nebolo vykonanie si uloženého trestu na území Slovenskej republiky, ale prosba o presun na Slovensko v nádeji, že slovenský súd bude vedieť zvrátiť nepriaznivý rozsudok súdu Nemeckej spolkovej republiky. Podanie obvineného by podľa obsahu teda bolo možné skôr vyhodnotiť ako mimoriadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu nemeckého súdu, nie ako odvolanie proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach o neuznaní cudzieho rozsudku.

Vzhľadom na to, že obvinený sa účinne vzdal práva podať odvolanie, nebolo možné jeho prípis považovať za riadne podaný opravný prostriedok (z obsahu podania takáto skutočnosť ani nevyplýva) a

na jeho základe konať. Odvolací súd navyše nereflektoval na prejav vôle obvineného o vzdaní sa opravného prostriedku, vzniknutý rozpor neodstraňoval (napr. dopytom na obvineného) a so situáciou sa nevyrovnal ani v samotnom rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia iba poukázal na z kontextu vytrhnutú poslednú vetu podania „prosím Vás pomôžte, zoberte ma k nám na Slovensko“ (na základe ktorej zrejme podanie považoval za odvolanie) a pôvodný súhlas obvineného s výkonom trestu na území Slovenskej republiky. Aj keď obvinený mal najprv záujem o vykonanie trestu v dožiadanom štáte, jeho postoj sa z rodinných dôvodov zmenil (príchod rodiny do Nemecka), čo vyplýva aj z dovolania (len na okraj dovolací súd poznamenáva, že tieto skutočnosti uvádzal už v znaleckom posudku, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie súdu prvého stupňa). Napriek tomu, že odvolanie súhlasu počas konania nie je prekážkou na neuznanie cudzieho rozhodnutia (§ 516 ods. 2 Tr. por.), nie je možné považovať postup odvolacieho súdu, ktorý vychádzal z neaktuálnych skutočností, pričom neprihliadol, resp. prehliadol vôľu obvineného vzdať sa práva podať odvolanie a následne rozhodol v neprospech obvineného, za súladný so zákonom.

Takýmto konaním nielenže došlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom, a teda k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., ale odvolací súd nemal na konanie a uznanie cudzieho rozhodnutia podľa § 518 ods. 4 a § 515 ods. 2 písm. b) Tr. por. ani danú právomoc (vzhľadom na absenciu riadne a včas podaného odvolania).

Z dôvodu absencie právomoci odvolacieho súdu mala byť preto predložená vec vybavená iba prípisom s usmernením obvineného, že rozsudok súdu Nemeckej spolkovéj republiky ako štátu pôvodu nepodlieha prieskumu slovenských súdov a za účelom právnej pomoci s prípadným podaním mimoriadneho opravného prostriedku podľa nemeckého právneho poriadku by sa mal obrátiť na advokáta.

Nakoľko odvolací súd pochybil, keď rozhodoval o „údajnom“ odvolaní obvineného, na jeho podklade zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a rozsudok Krajského súdu v Chemnitz z 21. decembra 2010, sp. zn. 1 Ks 840 Js 33583/09 vo výroku o treste uloženom obvinenému G. L. uznal, dovolací súd predmetné rozhodnutie zrušil. S ohľadom na neodstrániteľnú vadu konania z dôvodu neexistencie právomoci odvolacieho súdu konať, ako aj nemožnosti odstránenia pochybenia v novom konaní (obvinený sa v dovolaní jasne vyjadril, že odvolanie nepodával), neprichádzalo do úvahy vrátenie veci odvolaciemu súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Pokiaľ ide o námietku obvineného k neustanoveniu obhajcu, táto nie je dôvodná. Ako správne poukázala prokurátorka, v danom prípade sa postupovalo podľa ustanovení § 515 a nasl. Tr. por. (uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia). Konanie o uznaní cudzieho rozhodnutia má nostrifikačný charakter. Príslušný súd v Slovenskej republike nerozhoduje o vine páchatel'a (ani správnosť výroku o vine z rozsudku štátu pôvodu nemôže skúmať, keďže je viazaný skutkovým stavom zisteným štátom pôvodu), t. j. nekoná vo veci samej, ale iba posudzuje, či trestnému rozsudku cudzieho štátu možno priznať účinky na území Slovenskej republiky, prípadne rozhoduje o premene trestu z pôvodného rozsudku, aby bol druh trestu a jeho dĺžka zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Konanie je preto neverejné a písomné. Vzhľadom na absenciu rozhodovania vo veci samej sa odsúdený nezúčastňuje konania osobne, ani prostredníctvom obhajcu, neposkytuje sa mu právo výsluchu alebo vyjadrenia, ani sa neuplatňujú ustanovenia § 37 ods. 2 Tr. por. o povinnej obhajobe. V tejto súvislosti je súčasne potrebné poznamenať, že nakoľko sa obvinený v čase rozhodovania súdov nižšieho stupňa o ne/uznaní cudzieho rozhodnutia nachádzal v Nemeckej spolkovéj republike, prokurátor alebo súdy v Slovenskej republike nemohli posúdiť jeho spôsobilosť sa náležite obhajovať. Len príslušnosť k určitej skupine alebo dosiahnuté vzdelanie nie je automaticky dôvodom na aplikáciu ustanovenia § 37 ods. 2 Tr. por., a to ani v konaní podľa slovenského právneho poriadku.

V konaní o uznaní cudzieho rozhodnutia sú záujmy odsúdeného dostatočne chránené jednak možnosťou podania odvolania proti rozsudku dožiadaného štátu o ne/uznaní cudzieho rozhodnutia, ako aj ustanovením § 516 ods. 1 písm. d) Tr. por. [rozhodnutie bolo vydané v konaní, ktoré zodpovedá zásadám obsiahnutým v článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (medzi práva obvineného podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd patrí aj právo na

obhajobu)]. To znamená, že porušenie práv odsúdeného vyplývajúcich z predmetného článku počas konania v štáte pôvodu (v Nemeckej spolkovej republike) by bolo dôvodom na odmietnutie uznania cudzieho rozhodnutia v dožiadanom štáte (v Slovenskej republike). Takúto skutočnosť pritom súdy nižšieho stupňa nezistili.

Rovnako bola nedôvodná námietka obvineného o zhoršení jeho postavenia z dôvodu rozdielných možností na podanie žiadosti o podmienené prepustenie v štáte pôvodu a v Slovenskej republike. Podmienka nezhoršenia postavenia obvineného sa v zmysle ustanovenia § 517 ods. 1 Tr. por. vzťahuje len na prípad, keď slovenský súd pri rozhodovaní o uznaní cudzieho rozhodnutia nahrádza trest uložený štátom pôvodu (napr. z dôvodu nezlučiteľnosti dĺžky trestu so slovenským právnym poriadkom). Vtedy nemôže uložiť prísnejší trest (aj keby Trestný zákon v osobitnej časti upravoval za totožný trestný čin vyššiu dolnú hranicu trestnej sadzby), zaradiť obvineného na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s prísnejším stupňom strázenia alebo iný druh trestu ako bol uložený v pôvodnom rozsudku v štáte pôvodu. Odlišné podmienky na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody súd v konaní neskúma a nie sú ani dôvodom na odmietnutie uznania cudzieho rozhodnutia podľa Trestného poriadku.

Podľa § 380 ods. 2 Tr. por. ak sa vykonáva na obvinenom trest odňatia slobody uložený mu pôvodným rozsudkom a dovolací súd na dovolanie výrok o tomto treste zruší, rozhodne súčasne o väzbe.

Obvinený v súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody na doživotie, uložený Krajským súdom v Chemnitzi rozsudkom z 21. decembra 2010, sp. zn. 1 Ks 840 Js 33583/09, v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava.

V dôsledku zrušenia rozsudku odvolacieho súdu bolo teda potrebné obligatórne rozhodnúť o väzbe obvineného v zmysle ustanovenia § 380 ods. 2 Tr. por.

Po zrušení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu sa stal právoplatným rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 19. júla 2017, sp. zn. 5Ntc/11/2015 o neuznaní cudzieho rozhodnutia, t. j. konanie sa vrátilo do štádia, keď existovalo iba rozhodnutie o neuznaní cudzieho rozhodnutia (a obvinený sa nachádzal na území Nemeckej spolkovej republiky). V dôsledku toho už obvinený nemôže ďalej vykonávať trest odňatia slobody na doživotie na území Slovenskej republiky, ale opätovne by ho mal vykonávať v Nemeckej spolkovej republike (ako pred vydaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu), keďže rozsudok Krajského súdu v Chemnitzi ostal nedotknutý (dovolací súd ani nemal právomoc ho zrušiť). Rozsudkom dovolacieho súdu, ktorým zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, sa však konanie o ne/uznaní cudzieho rozhodnutia skončilo, pričom v danom prípade nie je možné aplikovať dôvody väzby podľa § 71 Tr. por. (s ohľadom na skutočnosť, že obvinený si vykonával trest odňatia slobody uložený cudzím rozhodnutím). Vzhľadom na absenciu väzobných dôvodov, dovolací súd obvineného nevzal do väzby.

Nad rámec dovolací súd poznamenáva, že za účelom vykonania doživotného trestu odňatia slobody v Nemeckej spolkovej republike, resp. jeho pokračovania (v prípade, ak by dovolací súd vyhovel dovolaniu obvineného) vydal Krajský súd v Chemnitzi ako justičný orgán Nemeckej spolkovej republiky dňa 12. mája 2021 na obvineného európsky zatýkací rozkaz, pričom požiadal dovolací súd o vzatie obvineného do vydávacej väzby a o jeho následné premiestnenie do Nemeckej spolkovej republiky (európsky zatýkací rozkaz spolu s prípisom a s prekladom do slovenského jazyka bol dovolaciemu súdu doručený v elektronickej podobe 26. mája 2021 a poštou 2. júna 2021).

Nakoľko v zmysle ustanovenia § 15 ods. 2, resp. § 16 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkaní rozkaze (ďalej len „zákon o EZR“) je na vzatie do predbežnej väzby, resp. do vydávacej väzby príslušný krajský súd, ktorý rozhodne na základe návrhu príslušného prokurátora vykonávajúceho predbežné vyšetrovanie, bol európsky zatýkací rozkaz postúpený na ďalšie konanie Krajskej prokuratúry Trenčín, v obvode ktorej sa obvinený nachádza.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté pomerom hlasov 5:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.